DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 21 januari 2010 *

I mål C-444/07,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Polen) genom beslut av den 27 juni 2007, som inkom till domstolen den 27 september 2007, i insolvensförfarandet rörande

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano, tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič och J.-J. Kasel (referent),

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: handläggaren K. Malaček,

* Rättegångsspråk: polska.

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 juni 2009,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— MG Probud Gdynia sp. z o.o., genom A. Studziński, radca prawny, och M. Żytny, aplikant radcowski trzeciego roku,

— Polens regering, genom M. Dowgielewicz, C. Herma och A. Witczak-Słoczyńska, samtliga i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom S. Petrova och K. Mojzesowicz, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av vissa bestämmelser i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, s. 1), i ändrad lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 603/2005 av den 12 april 2005 (EUT L 100, s. 1) (nedan kallad förordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål som inletts av den polska förvaltaren med ansvar för likvidationen av MG Probud Gdynia sp. z o.o. (nedan kallat MG Probud) och som avser överföring till konkursboet av egendom som tillhör bolaget, vilken blivit föremål för exekutiva åtgärder i Tyskland.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 Artikel 3 i förordningen, med rubriken ”Internationell behörighet”, har följande lydelse:

”1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För

bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.

2. När platsen där en gäldenärs huvudsakliga intressen finns befinner sig inom en medlemsstats territorium, har domstolarna i en annan medlemsstat behörighet att inleda ett insolvensförfarande endast om gäldenären har ett driftställe i den senare medlemsstaten. Verkningarna av detta förfarande får enbart omfatta gäldenären tillhörig egendom som finns inom denna medlemsstats territorium.

…”

4 I artikel 4 i förordningen, som har rubriken ”Tillämplig lag”, föreskrivs följande:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning skall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, nedan kallad inledningsstaten, vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

2. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Denna lag skall under alla förhållanden bestämma

a) mot vilka slags gäldenärer ett insolvensförfarande kan inledas,

b) vilka tillgångar som ingår i boet och hur de tillgångar skall behandlas vilken förvärvats av gäldenären efter det att insolvensförfarandet har inletts,

c) gäldenärens rådighet och förvaltarens behörighet,

…

f) insolvensförfarandets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för pågående rättegångar,

…”

5 Enligt artikel 5.1 i förordningen ska ”[b]orgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd beträffande materiell eller immateriell, fast eller lös egendom … som tillhör gäldenären och som vid den tidpunkt när ett insolvensförfarande inleds finns i en annan medlemsstat, … inte påverkas av att ett insolvensförfarande inleds i en annan medlemsstat.”

6 I artikel 10 i förordningen föreskrivs följande:

”Verkan av ett insolvensförfarande på anställningsavtal och anställningsförhållanden skall uteslutande regleras av den medlemsstats lag, som är tillämplig på anställningsavtalet.”

7 I förordningens kapitel II, med rubriken ”Erkännande av insolvensförfaranden”, föreskrivs följande i artikel 16.1:

”1. Beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat, som har behörighet enligt artikel 3, skall från den tidpunkt det har verkan i inledningsstaten erkännas i alla andra medlemsstater.

…”

8 I förordningens artikel 17, som har rubriken ”Verkan av erkännande”, föreskrivs följande:

”1. Ett beslut varigenom ett förfarande enligt artikel 3.1 inleds, skall utan ytterligare formaliteter ha samma verkningar i alla andra medlemsstater som det har i inledningsstaten, om inte annat föreskrivs i denna förordning och så länge inte något förfarande enligt artikel 3.2 har inletts i dessa andra medlemsstater.

…”

9 I förordningens artikel 18, som har rubriken ”Förvaltarens behörighet”, föreskrivs följande:

”1. En förvaltare som har utsetts av en domstol som är behörig enligt artikel 3.1 har samma behörighet inom andra medlemsstaters territorier som han har enligt lagen i inledningsstaten, så länge inget annat insolvensförfarande har inletts eller säkerhetsåtgärder av motsatt innebörd har vidtagits till följd av en begäran om att ett insolvensförfarande skall inledas i denna andra stat. Förvaltaren har under alla förhållanden rätt att överföra gäldenärens egendom från den medlemsstats territorium inom vilket den befinner sig, om inte annat följer av artiklarna 5 och 7.

…”

10 Artikel 25 i förordningen har följande lydelse:

”1. Beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande, samt ackord, och som fattats av en domstol, vars beslut om att inleda förfarandet erkänns i enlighet med artikel 16, skall erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. Sådana beslut skall verkställas i enlighet med artiklarna 31–51, med undantag för artikel 34.2, i [konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om

verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32); svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30], ändrad genom konventionerna om tillträde till den konventionen [(nedan kallad Brysselkonventionen)].

Första stycket skall även gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har nära samband härmed, även om de fattats av en annan domstol.

Första stycket skall även gälla beslut som rör säkerhetsåtgärder som fattats efter det att en begäran om att ett insolvensförfarande skall inledas har framställts.

2. Andra beslut än de som avses i punkt 1 skall erkännas och verkställas i enlighet med den konvention som avses i första stycket, i den mån den är tillämplig.

3. Medlemsstaterna behöver inte erkänna eller verkställa ett beslut som avses i första stycket om det skulle kunna innebära att den personliga friheten eller posthemligheten kränks.”

11 Enligt artikel 26 i förordningen får ”[e]n medlemsstat … vägra att erkänna ett insolvensförfarande som har inletts i en annan medlemsstat eller vägra att verkställa beslut som fattats i samband med ett sådant förfarande, om verkningarna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle vara uppenbart oförenliga med grunderna för den statens rättsordning (ordre public), särskilt vad gäller statens grundläggande rättsprinciper och individens grundlagsenliga fri- och rättigheter”.

De nationella bestämmelserna

12 I Polen regleras insolvensförfaranden enligt lag om insolvens och rekonstruktion (Prawo upadłościowe i naprawcze) av den 28 februari 2003 (Dz.U. 2003, nr 60, s. 535), i ändrad lydelse.

13 Enligt artikel 146.1 och 146.2 i nämnda lag ska ett rättsligt eller ett administrativt verkställighetsförfarande som inletts mot gäldenären innan denne förklarats vara på obestånd ställas in från och med dagen för beslutet att förklara gäldenären på obestånd, och medel som erhållits genom ett inställt verkställighetsförfarande och som inte delats ut ska överföras till konkursboet.

14 Enligt artikel 146.3 i nämnda lag är samma bestämmelser tillämpliga när det har ställts säkerhet för gäldenärens tillgångar i ett förfarande om säkerhetsåtgärder.

15 Enligt samma artikel 146.4 är det inte möjligt att inleda verkställighetsförfaranden mot gäldenären avseende tillgångar som hör till konkursboet efter det att insolvensförfarandet har inletts.

Bakgrund och tolkningsfrågorna

16 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku den 9 juni 2005 beslutade att inleda ett insolvensförfarande mot MG Probud. Bolaget är verksamt i byggnadssektorn och har sitt säte i Polen, men utför genom en filial byggnadsarbeten i Tyskland.

17 Efter en ansökan från Hauptzollamt Saarbrücken (tullmyndigheten i Saarbrücken) (Tyskland) beslutade Amtsgericht Saarbrücken den 11 juni 2005 att bankmedel tillhörande detta bolag uppgående till 50 683,08 euro och de fordringar som bolaget hade gentemot sina tyska avtalsparter skulle beläggas med kvarstad. Dessa åtgärder vidtogs med anledning av det förfarande som Hauptzollamt Saarbrücken hade inlett mot direktören för MG Probuds tyska filial, på grund av att denne misstänktes för att ha åsidosatt lagstiftningen om utstationering av arbetstagare genom att inte ha betalat löner och sociala avgifter för flera polska arbetstagare.

18 Landgericht Saarbrücken ogillade i beslut av den 4 augusti 2005 det överklagande som ingetts mot ovannämnda beslut. Landgericht Saarbrücken angav i skälen till beslutet att det, mot bakgrund av det insolvensförfarande som inletts i Polen, förelåg en risk för att de ansvariga personerna i MG Probud omedelbart skulle kräva betalning av förfallna fordringar och sedan överföra dessa belopp till Polen, för att därigenom undanhålla dem från de tyska myndigheterna. Landgericht Saarbrücken ansåg att beslutet att inleda insolvensförfarandet mot MG Probuds tillgångar inte utgjorde hinder för ett beslut om säkerhetsåtgärder i Tyskland. Enligt Landgericht Saarbrücken ska nationella insolvensförfaranden som inletts i andra medlemsstater nämligen erkännas i Tyskland, under förutsättning att de uppfyller villkoren i artikel 1.1 i förordningen och att de finns upptagna i förteckningen i bilaga A till förordningen. Av den kopia av det beslut som bilagts överklagandet var det emellertid inte möjligt att bedöma om det verkligen var fråga om ett i Polen inlett insolvensförfarande som med tillämpning av nämnda bilaga A ska erkännas i Tyskland.

19 Enligt Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uppkommer det i insolvensförfarandet frågor angående huruvida de säkerhetsåtgärder som vidtagits av tyska myndigheter var rättsenliga, mot bakgrund av att det enligt polsk rätt – som utgör den lag som är tillämplig på insolvensförfarandet, eftersom Republiken Polen var den stat där förfarandet inleddes – inte är tillåtet att vidta sådana säkerhetsåtgärder efter det att företaget har förklarats vara på obestånd.

20 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku beslutade mot denna bakgrund att förklara målet vilande och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Får nationella myndigheter i en medlemsstat, med hänsyn till artiklarna 3, 4, 16, 17 och 25 i [förordningen] – det vill säga mot bakgrund av bestämmelserna om behörigheten för den domstol i den stat där insolvensförfarandet har inletts, bestämmelserna om vilken lag som ska tillämpas på förfarandet samt förutsättningarna för och verkan av ett erkännande av insolvensförfarandet –, vidta säkerhetsåtgärder beträffande banktillgodohavanden som tillhör en näringsidkare efter det att denne förklarats vara på obestånd i en annan medlemsstat (verkställande av ett kvarstadsbeslut), trots att ett sådant handlande strider mot de nationella bestämmelserna i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts (artikel 4 i förordningen) och trots att villkoren för att tillämpa artiklarna 5 och 10 i denna förordning inte är uppfyllda?

2) Får myndigheterna i en medlemsstat i vilken det inte har inletts ett sekundärinsolvensförfarande och där förfarandet måste erkännas enligt artikel 16 i [förordningen] – mot bakgrund av artikel 25 i förordningen –, med hänvisning till nationella bestämmelser, vägra att i enlighet med artiklarna 31–51 i Brysselkonventionen erkänna beslut angående genomförandet och slutförandet av ett insolvensförfarande som fattats i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts?”

Prövning av tolkningsfrågorna

21 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor, vilka bör prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida de berörda myndigheterna i en medlemsstat – i en sådan situation som gäller i målet vid den domstolen – har rätt att i enlighet med sin nationella lagstiftning, efter det att ett huvudinsolvensförfarande har inletts i en medlemsstat, dels besluta om kvarstad av egendom som tillhör en gäldenär som förklarats vara på obestånd och som finns inom den förstnämnda medlemsstatens territorium, dels vägra

att erkänna och i förekommande fall verkställa beslut angående genomförandet och slutförandet av ett insolvensförfarande som inletts i den andra medlemsstaten.

22 För att besvara de sålunda omformulerade frågorna erinrar domstolen, inledningsvis om att det i artikel 3 i förordningen föreskrivs två olika typer av insolvensförfaranden. Det insolvensförfarande som enligt artikel 3.1 inletts vid den behöriga domstolen i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, vilket betecknas som ”huvudförfarandet”, har universella verkningar genom att det omfattar gäldenären tillhörig egendom i alla de medlemsstater där förordningen är tillämplig. Om det vid ett senare tillfälle kan inledas ett förfarande med stöd av artikel 3.2 vid den behöriga domstolen i en medlemsstat där gäldenären har ett driftställe, omfattar verkningarna av detta förfarande, vilket betecknas som ”sekundärförfarande”, enbart gäldenären tillhörig egendom som finns inom sistnämnda medlemsstats territorium (se dom av den 2 maj 2006 i mål C-341/04, Eurofood IFSC, REG 2006, s. I-3813, punkt 28).

23 De universella verkningarna av huvudförfarandet påverkar även förvaltarens behörighet, eftersom det följer av artikel 18.1 i förordningen att en förvaltare som har utsetts av en domstol som är behörig enligt artikel 3.1 i förordningen har samma behörighet inom andra medlemsstaters territorier som han har enligt lagen i den stat där han utsågs, så länge inget annat insolvensförfarande har inletts i den andra staten.

24 Härav följer att endast inledandet av ett sekundärförfarande kan inskränka de universella verkningarna av huvudförfarandet.

25 Vidare följer det av artikel 4.1 i förordningen att fastställandet av behörig domstol även leder till ett fastställande av tillämplig lag. Såväl vad gäller huvudförfarandet som vad gäller sekundärförfarandet är nämligen lagen i den medlemsstat inom vars territorium

insolvensförfarandet inleds, vilken betecknas inledningsstaten, tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar. Artikel 4.2 i förordningen innehåller en icke uttömmande uppräkning av de olika delarna av förfarandet som bestäms av lagen i inledningsstaten. Dessa omfattar bland annat i punkt b: de tillgångar som ingår i boet, i punkt c: gäldenärens rådighet och förvaltarens behörighet och i punkt f: insolvensförfarandets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer.

26 Vidare följer det av artikel 16.1, jämförd med artikel 17.1 i förordningen, att ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande i en medlemsstat erkänns i alla andra medlemsstater från den tidpunkt som det har verkan i inledningsstaten och det har utan ytterligare formaliteter samma verkningar i alla andra medlemsstater som det har enligt lagen i inledningsstaten. Enligt artikel 25 i förordningen ska även alla andra beslut än sådana som rör inledandet av insolvensförfarandet erkännas med automatik.

27 Såsom framgår av skäl 22 i förordningen grundar sig företrädesregeln i förordningens artikel 16.1, enligt vilken ett insolvensförfarande som inletts i en medlemsstat ska erkännas i alla andra medlemsstater från den tidpunkt det har verkan i inledningsstaten, på principen om ömsesidigt förtroende (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 39).

28 Det är principen om ömsesidigt förtroende som gjort det möjligt att inrätta ett tvingande regelverk om behörighet, som alla domstolar som omfattas av förordningens tillämpningsområde är skyldiga iaktta. Det är även principen om ömsesidigt förtroende som möjliggör för medlemsstaterna att avstå från sina interna bestämmelser om erkännande och exekvatur av utländska domar till förmån för ett förenklat förfarande för erkännande och verkställighet av beslut som fattats inom ramen för insolvensförfaranden (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 40, och analogt, angående Brysselkonventionen, dom av den 9 december 2003 i mål C-116/02, Gasser, REG 2003, s. I-14693, punkt 72, och av den 27 april 2004 i mål C-159/02, Turner, REG 2004, s. I-3565, punkt 24).

29 Domstolen har närmare preciserat att det ingår i principen om ömsesidigt förtroende att den domstol i en medlemsstat som mottagit en ansökan om att inleda ett huvudinsolvensförfarande ska pröva sin behörighet enligt artikel 3.1 i förordningen, det vill säga bedöma huruvida platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns är belägen i den medlemsstaten. I gengäld erkänner domstolarna i de andra medlemsstaterna beslutet att inleda ett huvudinsolvensförfarande utan att kunna pröva den förstnämnda domstolens bedömning av sin egen behörighet (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkterna 41 och 42).

30 Domstolen påpekar att förordningen inte innehåller några särskilda bestämmelser angående verkställigheten av beslut som är hänförliga till ett insolvensförfarande utan hänvisar, i artikel 25.1, till det system för exekvaktur som inrättats genom artiklarna 31–51 i Brysselkonventionen. I artikel 25.1 undantas emellertid konventionens avslagsgrunder, vilka i stället ersätts med egna avslagsgrunder.

31 I enlighet med vad som anges i skäl 22 i förordningen, nämligen att avslagsgrunderna ska reduceras till ett nödvändigt minimum, föreligger endast två avslagsgrunder.

32 Det följer av artikel 25.3 i förordningen att medlemsstaterna inte behöver erkänna eller verkställa ett beslut som rör insolvensförfarandets genomförande och slutförande om det skulle kunna innebära att den personliga friheten eller posthemligheten kränks.

33 Vidare följer det av artikel 26 i förordningen att en medlemsstat får vägra att erkänna ett insolvensförfarande som har inletts i en annan medlemsstat, eller vägra att verkställa beslut som fattats i samband med ett sådant förfarande, om verkningarna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle vara uppenbart oförenliga med grunderna för den statens rättsordning (ordre public), särskilt vad gäller statens grundläggande rättsprinciper och individens grundlagsenliga fri- och rättigheter.

34 Vad gäller den andra avslagsgrunden har domstolen rörande Brysselkonventionen förklarat att bestämmelsen om ordre public i artikel 27.1 i denna konvention endast ska tillämpas i undantagsfall, då den utgör ett hinder för genomförandet av ett av de grundläggande målen med konventionen, nämligen att underlätta den fria rörligheten för domar (dom av den 28 mars 2000 i mål C-7/98, Krombach, REG 2000, s. I-1935, punkterna 19 och 21, och domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 62). Den rättspraxis som rör artikel 27.1 i denna konvention är giltig för tolkningen av artikel 26 i förordningen (domen i det ovannämnda malet Eurofood IFSC, punkt 64).

35 Det är mot bakgrund av ovanstående överväganden som domstolen ska pröva den hänskjutande domstolens frågor.

36 I förevarande fall är det utrett att MG Probud har sitt säte i Polen och att detta bolag hade förklarats vara på obestånd genom ett beslut som fattades av en polsk domstol den 9 juni 2005.

37 Enligt artikel 3.1 i förordningen gäller för bolag att dess säte anses vara den plats där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, om inte annat visas. Domstolen har härvid slagit fast att den grundläggande presumtionen till förmån för bolagets säte, som gemenskapslagstiftaren föreskrivit, endast kan brytas om det framgår av objektiva omständigheter, vilka kan kontrolleras av tredje man, att det föreligger en annan faktisk situation än den som platsen för sätet antas återspegla (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 34). Det skulle bland annat kunna vara fallet då ett bolag inte bedriver någon verksamhet i den medlemsstat där dess säte är beläget. När ett bolag däremot bedriver verksamhet i en medlemsstat där sätet är beläget, är den omständigheten att dess ekonomiska val kontrolleras eller kan kontrolleras av ett moderbolag i en annan medlemsstat inte i sig tillräcklig för att presumtionen i förordningen ska brytas (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 37).

38 Eftersom de handlingar i ärendet som domstolen förfogar över inte innehåller någon omständighet som skulle kunna bryta presumtionen i artikel 3.1 i förordningen, framgår det att MG Probuds huvudsakliga intressen finns i Polen.

39 I enlighet med lydelsen i artikel 1.1 i förordningen måste de insolvensförfaranden som förordningen är tillämplig på förete fyra utmärkande egenskaper. Det ska vara fråga om ett kollektivt förfarande, grundat på gäldenärens insolvens, vilket innebär att denne helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses. Dessa förfaranden räknas upp i bilaga A till förordningen, och förteckningen över förvaltare återfinns i förordningens bilaga C (domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkterna 46 och 47).

40 Eftersom det insolvensförfarande som inletts mot MG Probud återfinns i förteckningen i bilaga A till förordningen, följer det av förordningens artikel 3 att polska domstolar är behöriga att inleda ett huvudinsolvensförfarande och att fatta alla beslut som rör insolvensförfarandets genomförande och slutförande. Vidare följer det av en tillämpning av artikel 4 i förordningen att polsk lag är tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

41 Vidare har den förvaltare som har utsetts av den polska domstolen, under förutsättning att förvaltaren återfinns i bilaga C till förordningen, i enlighet med förordningens artikel 18 samma behörighet inom andra medlemsstaters territorier som han har enligt polsk lag och får, därvid, särskilt överföra gäldenärens egendom från den medlemsstats territorium inom vilket egendomen befinner sig.

42 Såsom flera berörda parter har påpekat i sina skriftliga yttranden till domstolen har något sekundärförfarande i förevarande fall inte inletts och inget av de undantag som

föreskrivs i artiklarna 5–15 i förordningen, och i synnerhet inget av de undantag som anges i artiklarna 5–10 till vilka den hänskjutande domstolen uttryckligen har hänvisat, är tillämpliga i målet vid den nationella domstolen.

43 Mot bakgrund av dessa omständigheter och på grund av de universella verkningar som tillerkänns alla huvudinsolvensförfaranden, omfattar det insolvensförfarande som inletts i Polen samtliga tillgångar i MG Probud, inbegripet de tillgångar som finns i Tyskland, och polsk lagstiftning reglerar inte endast inledandet av insolvensförfarandet utan även dess genomförande och slutförande. Denna lagstiftning reglerar därvid hanteringen av tillgångar som finns i övriga medlemsstater och insolvensförfarandets verkningar på de åtgärder som kan komma att vidtas beträffande dessa tillgångar.

44 Med hänsyn till att den polska lagen om insolvens och rekonstruktion av den 28 februari 2003, i ändrad lydelse, inte medger att verkställighetsförfaranden inleds mot gäldenären beträffande tillgångar som hör till konkursboet efter det att ett insolvensförfarande har inletts, kunde de tyska myndigheterna inte med giltig verkan fatta beslut i enlighet med tysk lagstiftning om exekutiva åtgärder beträffande MG Probuds tillgångar i Tyskland.

45 Det följer nämligen av artiklarna 16 och 17 i förordningen att ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande som fattats i Polen automatiskt ska erkännas i alla andra medlemsstater och utan ytterligare formaliteter ha samma verkningar som det har enligt polsk lag.

46 Eftersom det inte framgår av någon handling som getts in till domstolen i målet att det skulle föreligga någon sådan avslagsgrund som angetts i punkterna 32 och 33 i förevarande dom, var för övrigt den aktuella tyska domstolen skyldig att erkänna såväl beslutet att inleda insolvensförfarandet som alla övriga beslut rörande detta förfarande som fattats av den behöriga polska domstolen, och den tyska domstolen får således inte hindra verkställigheten av dessa beslut med tillämpning av artiklarna 31–51 i Bryssel-konventionen.

47 Mot bakgrund av samtliga ovan anförda överväganden ska de aktuella tolkningsfrågorna besvaras på följande sätt. Förordningen och särskilt artiklarna 3, 4, 16, 17 och 25, ska tolkas så, att efter det att det i en medlemsstat har meddelats ett beslut om att inleda ett huvudinsolvensförfarande, såsom fallet är i målet vid den nationella domstolen, är de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat, i vilken något sekundärinsolvensförfarande inte har inletts, med förbehåll för avslagsgrunderna i artiklarna 25.3 och 26 i förordningen, skyldiga att erkänna och verkställa alla beslut som rör detta huvudinsolvensförfarande och har således inte rätt att med tillämpning av lagstiftningen i denna andra medlemsstat besluta om exekutiva åtgärder beträffande tillgångar som finns på denna andra medlemsstats territorium och som tillhör den gäldenär som förklarats vara på obestånd, när lagstiftningen i inledningsstaten inte tillåter detta och villkoren för att tillämpa artiklarna 5 och 10 i förordningen inte är uppfyllda.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden, och särskilt artiklarna 3, 4, 16, 17 och 25, ska tolkas så, att efter det att det i en medlemsstat har meddelats ett beslut om att inleda ett huvudinsolvensförfarande, såsom fallet är i målet vid den nationella domstolen, är de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat, i vilken något sekundärinsolvensförfarande inte har inletts, med förbehåll för avslagsgrunderna i artiklarna 25.3 och 26 i denna förordning, skyldiga att erkänna och verkställa alla beslut som rör detta huvudinsolvensförfarande och har således inte rätt att med tillämpning av

lagstiftningen i denna andra medlemsstat besluta om exekutiva åtgärder beträffande tillgångar som finns på denna andra medlemsstats territorium och som tillhör den gäldenär som förklarats vara på obestånd, när lagstiftningen i inledningsstaten inte tillåter detta och villkoren för att tillämpa artiklarna 5 och 10 i förordningen inte är uppfyllda.

Underskrifter